

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Του ΝΤΑΛΙΓΚΟ ΝΤΕ ΜΠΩΡΕΓΚΑΡ

ΟΤΑΝ ΘΕΛΗΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ...

‘Ο Ζάν ντ’ ‘Ορτύς άκουσε νά τού χτυπούν ξαφνικά τήν πόρτα.
 — ‘Εμπρός! φώνα’ε δυνατά.
 — ‘Η αν ή Λουσιέν.
 — Μά συγχωρείτε, τού ελεπε μαινόνιας, πού σάς ένοχλώ.
 — Δέν μ’ ένοχλείτε καθόλου Λουσιέν, άπεναντίας, μού προσε-
 νείτε πάντοτε ευχαρίστηση, τό ξέρετε.
 — Σάς ζητώ συγγνώμη που σάς διακόπηω άπ’ τήν έργασία
 σας, ήταν όμως ανάγκη νά σας δω άμέσως... ‘Ηθελα νά σας ζη-
 τήσω μιá χάρη, αγαπητή μου Ζάν.
 ‘Ο Ζάν τήν έπλησίασε κι άφ’ τής φίλησε μ’ άγάπη τό μικρό
 της χεράκι, σήκωσε τά μάτια του στό ώραίο προσώπιά της τό
 γεμάτο πάθος, άγάπη και πονο και τής ειπε:
 — Είμαι στή διάθεσί σας Λουσιέν.
 ‘Εκείνη, κοκκίτα όπως πάντοτε, χαμωγέλασε χωρίς νά δείξη
 πώς συγκινήθηκε άπ’ τής έκδηλώσεις της τόσο ειλικρινούς συμ-
 παθείας του και τού έξηγήθηκε άμέσως:
 — Νά, έχω πάλι σκοτούρες... ‘Ο Μερβλ μού κάνει φασορίες
 για ένα παλιό λογαριασμό πού τόν έχω έντε-
 λώς ξεχασμένο. Μικροπράγματα, κάπου 200 χι-
 λιάδες φράγκα..
 Χωρίς καν νά σκεφθώ ό Ζάν, πήγε στό
 γραφείο του, υπέγραψε ένα τσέκ και έόδωσε
 στή νεαρή γυναίκα.
 — Ευχαριστώ, τού ειπε αυτή, είσσετε ένα-
 καλός φίλος! και έβαλε τό τσέκ στό τσανά-
 κι της.
 ‘Εκείνος μ’ φωνή πού έτρριε από συγκίνηση
 τήν παρακάλεσε νά καθίση λιγάκι κοντά του.
 ‘Η Λουσιέν φάνηκε στενοχωρημένη
 — ‘Οι τό ήθελα τόσο πολύ... άλλά βιάζομαι,
 τού δικαιολογ ήθε. Μού έχουν οι ντ’ Αρχούη
 τσάι στις 4, στό Ρουμπέλ, και θά μέ περιμέ-
 νουν κι’ άλλες...
 ‘Ο Ζάν άυπλήθηκε βαθείά.
 — Λουσιέν, ψιθύρισε, μείνε λίγο κοντά
 μου... Κάνε’ε τό για έλεημοσύνη... Χαρίστε μου
 λίγα λεπτά... Αισθάνομαι τόσο ανάγκη νά σας
 β έπω... ‘Αν ξεχάστε πόσο σάς αγαπώ...
 — ‘Αλλά, αϊέ μου, μήν κάνετε έτσι, τού
 άπάντησε εκείνη, μέ τό ίδιο άδιάφορο χαμό-
 γέλο της, πού τόν τρέλαινε τόσο, κι’ άλλαξε
 άμέσως σουβ’ ντα :
 — ‘Οι έτρεπε νά βγαίνετε έξω πειό συχνά,
 τού σύστησε. Δέν καταλοβαίνετε πώς αυτό εί-
 νε άπαραίτητο για τίς όσθεσεις σας ; Γιατί
 πάψατε νά πηγαίνετε στή λέσχη σας ; ‘Ο ντ’
 Αρχούη μού έλεγε χτές πώς έχετε καιρό νά
 πάτε εκεί. Δέν κιάνετε καθόλου καλά.
 ‘Ο Ζίν όμως κυριευμένος άπ’ τήν έμμομη
 σέψη πού βασάνιζε τό μυαλό του, τής έανάπε :
 — Γιατί μού μιλάτε για πράγματα που δεν
 μ’ ένδιαφέρουν ; Πό ό εστασε σκληρή, Λου-
 σιέν, πόσο μέ βα’ανίζετε !... Μόνο για μένα
 μένε’ε άδιάφορη, έμένα που ζω νύχτα μέρα με
 τήν έλλίδα πώ; θάρθετε νά μέ δίτε και πώ;
 θά μού φέρετε λίγη χα’ά στή σκοτεινά μου...
 Και σεί... σεις δέν βλέπετε τίποτε άλλο μπρο-
 στά σας, παρά πώς νά φύγτε μιá ώρα γρη-
 γωρότερα...
 — Ζάν, γιατί μού μιλάτε έτσι ; ‘Θήμουν
 έδω αυτή τη στιγμή, άν δεν σας αγαπούσα !
 ‘Ο Ζάν τής πήρε πάλι τό μικρό της χεράκι
 μέ’α στά δικιά του. ‘Εκείνη όμως εύτοχη και
 χαριτωμένη καθώς ήταν όπισθοχωρούσε σιγά-
 σιγά, ώ; πού έφθασε κοντά στην πόρτα. Ρί-
 χνοντας τότε ένα βλέμμα στό ρολόι τού τοίχου
 ειπε :
 — Τέσσορες κι’ ό δ’ιτ ή ώρα !... Φεύγω, αγαπητέ μου... Θά μέ
 κάνατε νά χάσω τό κατάί μου... Και μέ τό ίδιο άδιάφορο χαμόγελο
 γλύττωσε έξω κ’ έφυγε ξεφωνίζοντας : — ‘Ορεβουάρ !... Εύ-
 χαριστώ !...>

λόβη τήν άγάπη του, νά αισθανθώ πώς δεν ζή παρά μόνο γι’αυτήν.
 Κι’ έπλαθε όνειρα... όράσια, μεθυστικά όνειρα...
 ‘Αδία όμως τήν περίμενε τήν άλλή μέρα. ‘Η Λουσιέν δεν πέ-
 ρασε παρά ύπτερα από άρκετές ήμέρες, βιαστική όπως πάντα, άτυ-
 πουμενη νά φύγη άμέσως.
 Μολαταύτα ό Ζάν τήν έλάτρευε αυτή τη γυναίκα... Αυτό τό
 σπάνιο μπιμπελό, αυτή ή εανθή ζούκλα, τόν ειχε κατακτήσει,
 τόν έκανε όπως ήθελε. ‘Η Λουσιέν, χωρισμένη από τόν άντρα
 της, δεν ήθελε νά δεθώ έρωτικά με κανένα. Κοκκίτα άλλ’ άξιο-
 πρεπή πεμφορονούσα κάθε σέσι έξω από τό γάμο.
 — Νά είμαστε φίλοι, άν θέλετε, ειχε πει τού Ζάν, μόλις κα-
 τάλαβε πώς τήν αγαπούσε. Μόνον φίλοι όμως. ‘Θά είσθε ό καλός
 μου φίλος. ‘Ο φίλος πού παρηγορεί, κι’ ανακουφίζει τήν καρδιά
 μιás γυναίκας. Και πούς ξέρει !... ‘Ο καιρός κάνει θαύματα...
 ‘Ισως άρνοτεσρα νά γίνω δική σας...
 ‘Ο Ζάν δεν έπαυε νά έλλίψη, άφριε τήν καρδιά του νά πλημ-
 υροή από άγάπη. Τά σαράντα του χρόνια τού έπέτρριαν νά
 δείξη συμπάθεια στή νέα αυτή γυναίκα,
 χωρίς νά φοβάται τίς παροξήσεις
 Σέ κάθε δυσκολία χρηματική τήν βοη-
 θούσε με προθυμία. Ποτέ δεν τής άρνήθηκε
 τίποτε. Τώρα όμως τελευταία, ή χρηματιές
 αυτές μικροενοχλήσεις, έγιναν πολύ συχνές...
 πολύ συχνές !... ‘Η Λουσιέν τού έλεγε κάθε
 τόσο :
 — Ζίν, θά ήθελα τόσο πολύ νά μπο-
 ρούσα νά βοηθήσω αυτό τό φτωχό... Καλέ
 μου φίλε, έχω νά πληρώσω ένα λογαριασμό...
 Ζάν ό σάφης μου μέ σιωπίζει...
 Κι’ ό Ζάν έδινε, έδινε χωρίς νά συλλο-
 γίζεται, χωρίς νά παραξενεύεται για τή δια-
 γωγή της. Άπεναντίας έφθανε στό σημείο
 νά παρακαλή νά γινούναι άτελείωτες ή ά-
 ναγκές τής Λουσιέν, για νά βρούχη τήν εύ-
 ζαιρία νά τήν βλέπη πειό συχνά ! Το μιλώ
 τόν τσέκ τελειώνει... Μά ό Ζάν θά έδινε χί-
 λιας φορές περισσότερα, φτάνει νά τόν πλη-
 ρωνε ή Λουσιέν μέ τό άδιόφορο κ’ αίνιγμα-
 τικό χαμόγέλο της.
 Τι άλλο λοιπον ειπε οι άνδρες παρά
 νευρόσπαστο, αϊώνια νευρόσπαστο, πού
 κεραιούνται για τή δύναμή τους, και πού ένα
 γυναικειό χεράκι μπορεί τραβώντα τό σαγα-
 νιάκι τους νά τά κινή νά χορεύει !

Κ' έπεσε στήν άγκαλιά του...

φορά, μέ τό μάτι γεμάτα μελαγχολία...
 — Σείς !... ‘Επιτέλους !... φώναξε μόλις τήν είδε... ‘Αν
 έξερτε τί υπέφερα ! ‘Ολα τά έβαζε ό νοός μου... Σε κάθε χτύπημα
 της πορτας, σε κάθε κρότο αυτοκινήτου, νόμιζα πώς είσθε σεις...
 Γιατί μ’ άφήσατε τόσον καιρό χωρίς νά ρθώ ε νά μέ δίτε ;
 — Συγχωρήστε με Ζίν, μιá πού είμαι έδω τώρα...
 — Ναι, είσθε έδω, μά όπως πάντοτε, για λίγο...
 — Κι άν σας έλεγα πώς θά μείνω, θά μέ θέλατε κοντά σας ;
 — Μή μέ βισανίζετε πειά Λουσιέν... Μή μού μιλάς για μιá
 εύτυχία πού δεν μπορεί νά πραγματοποιηθώ...
 — ‘Ολα π’αγματοποιούνταν, φίλε μου, άρκει νά θέλη μιá
 γυναίκα...
 Και μέ τό αϊώνιο χαμόγέλο της, πού αυτή τη φορά όμως δεν
 έδειχνε άδιαφορία, ή Λουσιέν συνεπλήρωσε :
 — Θά μείνω κοντά σου Ζάν... Πίστεψέ με... ‘Η έπίσεψίς μου
 αυτή θά κρατήση πολύ... ει πάντα !...
 Κ’ έπε’ε στήν άγκαλιά του...
 Νταλιγκό ντέ Μπωρεγκάρ